

Szepesi Attila

KOLDUSDAL

Bosch-imitáció

Jön a vak koldus,
hozza a mezsgye.
Saruja klaffog,
caplat a hegyre.
Völgybe alászáll
vén feje-rezgő,
árnyéka sincsen
madárijesztő.

Roncs tölgy a társa,
kérgé-lefoszló.
Szeme kiégett,
gönce elkoszló.
Ballag a görbe
mezsgyék porában,
befeleg hallgat,
dunnyog magában.

Lépi a völgyet,
befeleg hallgat.
Fölötte kormos
dögevő varjak –
szélvész köröttük,
árnyék alattuk:
károgva gyűlnek,
perreg a tolluk.

Ballag a vénség,
botja a társa:
követi baljós
fekete árnya.
Maga se tudja,

hová igyekszik:
éj ahol éri,
földre lefekszik...

Merre poroszkál,
maga se tudja,
befelegörbül
alkonyi útja,
régvolt időkbe:
vihar-alázta
rögökre roskadt
hajdani házba.

Szelekbe foszló
igét fülelne,
elindul aztán,
viszi a mezsgye,
kopár rét hívja,
kaptató várja,
követi léptét
keselyű árnya.

Viszi a botja,
szeme kiégett,
valami távol
faluba téved.
Gazdák elűzik,
ebek ugatják,
szemétből gyűjti
bűzös falatját.

Városba ér, hol
kövekbe dermedt
a tér és nyílnak
fekete vermek.
Maga se tudja,
ki volt korábban,
caplat a görbe
mezsgyék porában.

Mágusok öccse,
üstökös-óra
keserű bölcse,
dalok tudója.
Rég ködbe-foszlott
nevét se tudja,
rálép a görbén
kavargó útra.

Vízöntő, Hattyú
süket jel immár,
romokba nyaklott
rögön botorkál.
Roncs arcát undok
fekély ütötte:
dögvész előtte,
éjfél mögötte.

Szeme páros lyuk,
ujja cser-ágbog,
körötte ingó
alkonyi lángok:
lidércek zúgják
hajdani vesztük...
Maga is elfér
immár közöttük.

Életünk, 2003/2.